

МОСКОВСЬКА ДЕРЖАВА ЯК ПРОЕКТ ЗАПЕРЕЧЕННЯ РУСІ

Трегубов Д. Г. (Харків, Україна)

ORCID: <http://orcid.org/0000-0003-1821-822X>

Початок свідомого протистояння Залісся територіям Русі можна віднести до часів Андрія Боголюбського, який у 1169 р. зруйнував, спалив та розграбував Київ навіть сильніше, ніж невдовзі татари, чого до нього не робив жоден слов'янський князь. Кияни здалися на милість переможця, але милості не було. Це було завершенням проекту, який виник на підставі невдалого княжіння у Києві його батька – Дмитра Долгорукого. Традиція київського престолу, за який точилися безперервні чвари, виглядала безперспективною. Боголюбський вирішив створити альтернативний православний проект у Володимирі для чого втік з княжіння у Вишгороді, де вкрав чудотворну ікону. Створення рівновеликої заміни Києву потребувало знищення оригіналу. Приводом для війни стала відмова щодо створення митрополії у Володимирі з катуванням посла, що обурило народ Залісся (за сучасних умов надто емоційна новина, яка обурює, скоріше за все є штучно влаштованим фейком). Цей період вважають вихідним у створенні самодержав'я.

На цей час у Заліссі почалося формування нового етносу. Стосовно лексеми «руська людина» існує схожа: «татарські люди» – слов'яни, що підтримували у війні татар, але татарами не були. Відповідно «руські люди» підтримували Русь, але слов'янами не були. Більш того, судячи з поведінки Боголюбського ця підтримка була вдаваною для отримання тимчасової користі, відповідно і «дружба» була вдаваною. Таким чином, «руська людина» – це не стільки етнос, скільки менталітет. Тоді, все ж, формування мімікрувавших «руських людей» необхідно віднести до часів до Боголюбського.

Таким чином, російський проект як держави має вихідні принципи: крадіжка святинь, використання фейків, використання православ'я для мімікрії поведінки та у політиці, використання імітації «дружби» для підкорення сусідів, знищення фактів, які заперечують існування новоствореної держави. Нажаль, ці принципи

виявилися кластероутворюючими і не змінюються до поточного часу. Тому російський вищий політикум залишається у полоні даного світогляду, а сама політика кардинально не залежить від особистості, яка керує державою. Стосовно менталітету Московії: для німецьких купців у XVII ст. поширювали застереження, що московські купці створюють договір, слідкують, щоб інша сторона дотрималась усіх пунктів, а самі не виконають жодного.

Оскільки православ'я на Україні було з часів Русі пануючою релігією, як і в у Московії, то це неодноразово грало негативний вплив на вибір українських політиків, який схилявся у бік Московії. І лише після розуміння підступності цієї держави політик відхилявся від такого світогляду, але кожного разу вже було запізно. «Дружба» з одновірцями дорого коштувала Україні у всі часи. Схема «дружби» наступна: створення п'ятої колони – праведний гнів – карательні операції – повна асиміляція або знищення. З цього приводу можна згадати знищення 90 % черкесів протягом кавказької війни 1763-1864 р.

Заперечення «дружби» сприймається як заперечення Росії. Ті, хто не згодні з «дружбою» підлягають знищенню. Підкорення «дружбі» означає відмову від національної ідентичності, перетворення у «руську людину». Так, у Ставропольському краї та Білгородській області за російською статистикою інтенсивно зменшується чисельність українців і ці дані не дозволяють зрозуміти куди вони поділися (Tregubov & Tregubova, 2019).

Існування України заперечує Росію, як фіктивного претендента на спільні історичні корені. Проведений аналіз дозволяє зробити висновок, що з 2014 р. Росія робила спроби асимілювати Україну або її частину. Останньою спробою у цьому напрямку була військова операція у лютому 2022 р. з надією на блицкриг як план «А». Відповідно планом «Б» залишилося планомірне та повне руйнування усіх здобутків та інфраструктури України. Так можна побачити планомірний обстріл Харкова по квадратах та лініях забудови. Рішення про наявність плану «Б» можна віднести до моменту натяку президентом Росії на початку січня на звалтування України, що потім опосередковано підтримано російською православною церквою.

При цьому власні втрати Росію не цікавлять, просто потім відбудеться героїзація загиблих. Після руйнування України Росія скоріше за все її полишить зруйнованою на призволяще. А оскільки більшість країн світу перейшла до свідомої опозиції до Росії, то вона буде мститися, і це завадить світу допомогти відновити Україну..

Таким чином, Росія вкрала в Україні державність, мову, релігію, самоназву. Відповідно, все це Україні необхідно відновлювати, та наполягати у світовій спільноті на невикористання певних назв Росією. В Україні є панічна боязнь зради, внаслідок чого вона відхрещується від багатьох здобутків. Так можна відхреститись й від Т. Шевченка, оскільки в нього є російськомовні твори. Або таке питання - чи є українським спадком вірші харківського поета Б.О. Чичибабіна. Виникає проблема мовлення східних регіонів, оскільки не можна користуватись радянськими методами позбавлення мови. Але не можна й користуватись мовою агресора. Тоді необхідно згадати, що ця мова створена з нашої. Необхідно терміново створити її симбіоз з мовою Г.С. Сковороди під назвою «східноруська мова» з заміною написання деяких букв (ы – и, и – і), відхід назад від довгих закінчень прикметників та інше.

REFERENCES

1. Tregubov, D. & Tregubova, I. (2019). *A retrospective reflection of the problem of separation with Ukraine*. *Culture of Ukraine*, 66, 30–42 [in Ukrainian].